

La nissaga Escuder

Un cop més l'artista i amic, Enric Ansesa Gironella va ser l'encarregat de donar-me la mala notícia. En Joan era germà de l'inclassificable Damià Escuder, del qual he parlat a bastament des d'aquesta tribuna, i tots dos eren fills de l'Amor Lladó i d'en Damià Escuder (sènior) conegut pel mal nom d'El Rantell, perquè era un belluguet que no parava mai quiet. Aquesta característica la varen heretar els seus dos fills. El pare Escuder era un gran amic del meu progenitor, ja abans de la guerra. Sovint es trobaven en el Savoy, en el carrer Nou, per fer timbes del canari. He de dir que tant el meu pare com en Damià (Sr.) eren uns grans jugadors de cartes, el que vol dir que sovint plomaven als seus contrincants i es feien uns diners extres que els anaven molt bé. El pare Escuder va ser el meu primer client i un dels meus primers mecenes. Recordo que a ell li vaig vendre un quadre de les cases del riu. Tot sovint m'animava i m'encoratjava a perseverar en la pintura i en el món de l'art. Com a responsable que era aquell temps de la publicació del butlletí del GEIEG, em va encarregar diverses portades, el que em va ajudar a donar-me a conèixer entre la parròquia grupista i a poc a poc, també a la ciutat. A banda de jugar a cartes, en Damià pare, a la seva joventut va ser jugador del Girona de futbol i campió de Catalunya de tennis. No oblidem, però el seu vessant social atès que era un catalanòfil convençut a qui li agradava servir la llengua. Va ser un defensor de la nostra parla, els anys de la república i després en els temps més difícils de la llarga nit del franquisme. Tinc el record que feia de corrector de català a Presència, on sortia amb el pseudònim de Joan Dalla, també havia exercit aquesta responsabilitat a les impremtes Dalmau Carles Pla i Curbet. En Damià pare, va exercir una notable influència en destacats catalanistes que el veien com un far. Estem parlant de patriotes tan destacats com ara en Feliu Matamala, en Salvador Sunyer o el mateix Francesc Ferrer que era de llarg el més jove de tota aquesta colla. En Mia Barneda, primer directiu de l'handbol del Grup i després fundador de l'ADAC, no sé si el va arribar a conèixer. Amb aquesta soca familiar tan ferma, no és estrany que els seus dos fills sortissin també de la ceba, uns gironistes/catalanistes de pedra picada. En Damià Escuder Lladó, el seu fill va fer del catalanisme una religió. El seu capteniment va fer que patís la repressió durant la dictadura, rebent tota mena de represàlies, incloent-hi tortures i condemna de presó. Molt amic d'en Lluís Maria Xirinacs, en Damià Escuder (júnior) va participar en el procés fundacional de l'Assemblea de Catalunya. En un altre ordre de coses també va experimentar amb tota mena de substàncies i se'l considera un dels introductors de l'LSD al país i sobretot, el creador del concepte Hòstia Zen, que descriuria l'estat emocional que pot produir aquesta substància que ell utilitzava per aconseguir un altre nivell, o estat mental de consciència. En Joan Escuder, el fill petit que va heretar l'àlies de Rantell del seu pare, va estudiar medicina i va exercir durant molts anys de cardiòleg a la ciutat. Sempre va estar vinculat al GEIEG, primer com a esportista i més endavant com a directiu. Entre 1998 i l'any 2010 va estar al capdavant de l'entitat ocupant la presidència. El dia de l'enterrament, celebrat a l'església de Santa Susanna del Mercadal, nombrosos amics, coneguts i familiars es varen voler acostar al temple per a rendir-li el darrer homenatge i reconeixement. Vaig voler ser-hi també present i vaig compartir bancada amb l'artista Dolors Bosch Agustí, amb la qual no som parents, però amb la que m'hi uneix una bona amistat. Amb la Dolors, que estava acompanyada pel seu marit, el farmacèutic Simon, recordarem els temps que en Joan Escuder jugava a hoquei. Un cop va penjar els patins, va dedicar el seu temps lliure a la música, principalment la clàssica i l'òpera, de la que era un gran entès. També tenia una passió pel mar i la pesca, en això s'assemblava al doctor Jordi Bosch Mollera, un seu col·lega, que també era patró d'embarcació i especialista en cor i pulmons. Una altra passió del doctor Escuder era la cuina. Puc afirmar-ho perquè en vaig ser testimoni diverses vegades, també era un gran cuiner. Sovint, reunia a les seves amistats en el Casino del carrer Albereda i els hi feia un suquet de peixos que ell mateix havia tret del mar. Els tres Escuders eren seductors, entremaliats, superinquiets i creatius. Sempre estaven somrients i riallers. De la mare, una mestra i pedagoga molt respectada, en varen heretar la serietat. La família, sobretot els progenitors, tenien una profunda arrel cristiana, eren catòlics practicants. L'hereu Damià va afonar en les arrels religioses i va aprofundir en temes esotèrics, místics, utòpics i filosòfopolítics, el que va fer que jo mateix en un article el qualifiqués del nou Ramon Llull dels Països Catalans. Per cloure aquest escrit, em venen a la memòria uns versos d'en Damià Escuder Lladó

intitulat Els Fanalets de Reis: «En aquesta Girona humida, fantasma, protegida per les boires, mireu amics, s'hi acosten tot pujant pel barri vell milers de fanalets que semblen petits estels que acompanyen a un tendre infantó que han engendrat a la galàxia». El poema continua parlant de les escales de la catedral, els nummulits de la pedra de Girona... agafant un caire èpic que ens porta a una nova renaixença. El darrer fanalet que duia en Joan Escuder se'ns ha apagat per fires. Descansa en pau, Rantell!

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2025/11/18/nissaga-escuder-123833294.html>